

...

Mezitím jsem ve své kanceláři každý den přijímal pacienty, lidé mi volali kvůli léčení na dálku a se Světlanou jsme pokračovali s naším seznamováním s městem.

Vzpomínám si, jak jsme šli do Macy's (*obchodní dům, pozn.překl.*) a viděli nový model velké „Sony“ televize velmi elegantního designu. Pochopitelně jsme ji hned koupili. Byli ji schopni doručit až za několik dní a nechtělo se nám čekat, tak jsem zavolal Georgovi. Přijel ve svém malém nákladáku, do kterého jsme novou televizi a příslušenství naložili. Zatímco jsme čekali na George, narazili jsme na „Sega“ konzole, které se tehdy právě objevily v obchodech a koupili dvě sady – jednu pro mě a jednu pro Světlanu, a několik her; oba dva jsme si chtěli otestovat své schopnosti v počítačových hrách. Jelikož jsme měli dvě televize, mohli jsme se jim věnovat oba současně, aniž bychom se navzájem rušili. První hra, kterou jsme zkusili, byl „Sonic“. Světlanu byla hrami nějakou dobu unešena ale pak se její zájem rychle vytratil, zatímco mě zajímají stále. Vždy jsem byl zvědavý, co se nachází v další úrovni apod., a pokud hra byla zajímavá, vždy jsem dosáhl konce.

Rádi jsme navštěvovali oddělení s elektronikou jakéhokoliv obchodu, kde jsem mohl trávit spoustu času studováním nových modelů televizních systémů, videorekordérů a nově se objevivších „laserdisc“ přehrávačů. Není třeba dodávat, že všechny novinky si ihned našly místo v našem bytě. První systémy laserdisc měly obrovské nosiče, velikosti gramofonové desky, ale kvalita obrazu na naší TV byla vynikající. Museli jsme také koupit mnoho jiných věcí, jako vybavení kuchyně a ložní prádlo a musel jsem se toho účastnit, což ve mně nevyvolávalo příliš velké nadšení. Nepovažuji vybavení a dekoraci bytu za něco nepotřebného, vůbec ne. Co jsem kvůli studiím opustil byt rodičů, vždy jsem si zařizoval své bydlení sám, takže to pro mě nebylo nějaké nesnesitelné břímě. Jen jsem se raději pohyboval jen ve dvou místech – v oddělení elektroniky a v autosalonech, jež mimochodem s velkým zájmem navštěvovala i Světlanu. Co se týká vybavení bytu, dával jsem přednost tomu přijít a koupit potřebné věci, raději než trávit čas výběrem z mnoha možností.

Během návštěvy Německa jsem dospěl k názoru, že my Rusové, vyrostlí v SSSR a v ruském duchovním prostředí, se ostře lišíme od Němců a také od Američanů, jak jsme velmi rychle zjistili! Osobně bych neměnil svou ruskou duši ani za celý svět! Dokonce bych prohlásil, že člověk buď má ruskou duši, nebo nemá, třetí možnost neexistuje, protože jsem viděl, jak se mnoho imigrantů ze SSSR, z nichž drtivá většina byli židé, rychle naladilo na západní parazitické myšlení, setřáslu tenký nátěr ruské kultury a sklouzlo dolů do vulgárnosti. Navštívil jsem pár míst, kde se scházeli sovětští imigranti a byla to pro mě nepříjemná zkušenost.

Nabyl jsem dojmu, že jsem se ocitl uprostřed davu podomních obchodníků s kulturní úrovní Privozu, slavného trhu v Oděse. Ačkoliv mnoho lidí na těchto setkáních „elity“ „ruských“ imigrantů mělo „vyšší“ vzdělání, bylo to na nich stěží znát! Z nějakého důvodu sami sebe nazývali „Rusové“, ačkoliv na nich kromě jazyka, který mimochodem začali velmi brzy prznit, nebylo ruského zřehla nic. Vytvořili nový slang; jazyk, jež nebyl ani ruštinou ani angličtinou, ale určitý druh slepence. Vzali anglický kořen slova, přidali ruskou koncovku a pokud to bylo

sloveso, aplikovali na to ruskou gramatiku. Tak se anglická fráze “jít nakupovat” (“to go shopping”) transformovala v “*pošli* (pojďme) *shopacia*”. Mezi imigranty byli někteří, včetně těch židovského původu, jejichž kulturní úroveň se přechodem americké hranice nevytratila, ale většina z nich se snažila od těchto imigrantů-chameleonů držet co nejdále...

V dubnu 1992 navštěvoval John McManus, Georgův přítel ze surfování, pravidelně má léčebná sezení. Pracoval jako vedoucí oddělení zpráv stanice CNN pro San Francisco. Ohledně toho co jsem dělal měl lidský i profesionální zájem, takže navštěvoval mnoho mých přednášek. Díky jeho pracovní pozici byl přirozeně v kontaktu s americkými tajnými službami. Brzy bude jasné, proč to vše zmiňuji.

Ve středu 29.dubna 1992 byly masové veřejné nepokoje, hlavně mezi černou populací Kalifornie, hlavně v Los Angeles. Byly oběti na životech, zničená auta, vyrabované obchody, atd. Desítky tisíc černochů řádily v ulicích. Hlavním cílem hněvu davů byli bílí lidé. V několika dnech se události dostaly kompletně z pod kontroly. Vláda poslala na obnovení pořádku národní gardu, ale s nulovým výsledkem. V pátek 1. dubna v 18.00 přišel do mé kanceláře na své další ošetření John McManus. Ten den byl posledním pacientem a po práci jsme chvíli hovořili a celkem rychle se hovor stočil na nepokoje. John mi neočekávaně sdělil, že národní garda si se situací neví rady a pokud to, co jsem vykonal v SSSR, byla pravda, byl by mi velmi vděčný, pokud bych nepokoje potlačil. John měl na mysli mé zásahy z 25.února 1990 a 21.srpna 1991, které jsem zmínil na pár setkáních.

Jistě, je vysoce nepravděpodobné, že by John přišel s takovou prosbou ze své vlastní iniciativy, ale fakta zůstávají fakty. Později jsem přišel na to, že ještě než jsme se Světlanou překročili hranice USA, americké tajné služby už dostaly mou složku, kde jejich sovětští kolegové popsali vše, co o mě byli schopni zjistit. Mohli o mě získávat informace jen z toho, co jsem řekl veřejně nebo v kruhu lidí, kteří se kolem mě tehdy pohybovali, takže velká část zůstávala mimo jejich dosah. Avšak i tyto informace, promítnuté do mé složky, se Američanům zdály notně podezřelé: co když jsem byl “kachna”? Já jsem věděl, že jsem nebyl, ale oni ne a žádost podaná skrze Johna byla první pokusná verifikace z jejich strany.

V tomto momentě považuji za nutné trochu osvětlit důvody, proč se v okolí Los Angeles situace stala tak kritickou. Později jsem přišel na to, že tyto nepokoje byly iniciovány samotnými tajnými službami. Cílem provokací bylo zbavit se několika lidí, kteří jim křížili jejich špinavé plány, včetně části lidí ze samotných tajných služeb, aniž by se sami odhalili a nepokoje byly pro tento cíl ideálním prostředkem.

Nepokoje začaly, když byli čtyři bílí policisté obviněni ze zbití černocho propuštění. Situace s černým “hrdinou” Rodney Kingem byla kompletně absurdní, hraničící s kompletní idiocií. Policisté honili auto, které se řítilo rychlostí přes 160 km/h přes celé Los Angeles. Podle platných zákonů USA, pokud člověk jel rychleji než 160 km/h, měl být vsazen do vězení na dva týdny a měl mu být odebrán řidičák na citelnou dobu. Pokud porušitel nenásleduje pokynů policie a hraje hru na kočku-a-myš, je trestem podstatně delší věznění než dva týdny. Rodney king nezastavil, když to policisté vyžadovali a navíc jim dlouhou dobu unikal nočními ulicemi Los

Angeles. Potom najednou zastavil a vystoupil z auta, což je podle zákonů zakázáno, dokud vás v této situaci policista nevyzve, a navíc zaútočil na policistku, což vyústilo v to, že policisté použili obušky (v této situaci na to mají podle zákona právo). Je pravda, že byli trochu přespříliš důslední, ale to není nijak nepochopitelné. Mimochodem, pokud by to místo Rodney Kinga byl bílý člověk, dočkal by se totožného zacházení nebo ještě tvrdšího. Navíc byl Rodney King pod vlivem drog!

Nejzajímavější detail je, že Rodney King zastavil po dlouhé honičce na výborně osvětlené ulici a přesně na místě, kde se ve dvě hodiny ráno "náhodou" nacházel člověk s připravenou kamerou, který pohotově celou scénu potyčky a zatčení Rodneyho Kinga nafilmoval. Osobně v podobný druh "náhod" nevěřím. Měl jsem několik kamer, ale nepoužíval je každý den, proto jejich baterky postupně slábly a před každým použitím jsem na to musel myslet a nabít je. Navíc jsou videokamery obvykle uvnitř domu nebo bytu a i když člověk vidí něco zajímavého, potřebuje čas aby je uchopil, vyběhl z domu a usadil se v křoví, aby mohl nerušeně filmovat to, co se děje! V Rodneyho případě se všechno odehrálo během pár minut, což není dostatečný čas na to, aby náhodný svědek něco nafilmoval. Takže, co zde máme: "náhodný" svědek je správně umístěný v křoví s připravenou kamerou přesně na místě, kde Rodney King zastaví a vystoupí z auta a tato "náhodná" událost se odehraje ve dvě ráno! Vylíčil jsem tyto detaily, abych ukázal nepřirozenost této situace, jistě byla plánovaná od samého začátku.

No, okresy, kde žilo černé obyvatelstvo Los Angeles vzplanuly (v přímém i přeneseném slova smyslu) po verdiktu "nevinen". Latinsko-Americké čtvrtě následovaly a vše se to rozšířilo i do dalších měst, včetně San Francisca. Vláda USA vyslala do Los Angeles celkem 23.000 vojáků z různých základen. Ačkoliv 15 rebelů bylo zabito, několik stovek zraněno a bylo zatčeno přes 12.000 lidí, nepokoje nepřestaly! Taková byla situace v 18.30 prvního května 1992.

Následující den, druhého května 1992 mi John zavolal a poděkoval za pomoc. Řekl, že už ve 20.00 se vše uklidnilo a druhého května vstoupily federální jednotky do čtvrtí rebelů a nikdo jim nekladl vážnější odpor! Vše utichlo prudce a nečekaně, jako mávnutím kouzelného proutku. Nepokoje kupodivu ustaly ve všech městech současně, jako kdyby někdo stiskl tlačítko, ačkoliv na ostatních místech nepokoje začaly až o den později než v Los Angeles. Pravděpodobnost podobného vývoje událostí je rovná nule. John a ti za ním chápali, že jsem to byl já, kdo stiskl "tlačítko" a že jsem to udělal na jejich žádost. Nebyla to jen má soukromá iniciativa, o níž by nikdo nevěděl. Takže po této události americké tajné služby pochopily, že moje složky, které dostaly od KGB, nelhaly. Jejich zájem o mou osobu nezmizel, ale jak se dalo čekat, výrazně narostl. Začali pozorně monitorovat všechny mé akce; tolik ke "svobodě" a Americe. Mimochodem, byla to zkušenost jiné osoby, která mi to s veškerou "pompou" prvně demonstrovala.

Brzy po mém příjezdu do USA jsem se setkal s člověkem, jehož bratra jsem znal z Moskvy. Žil v San Franciscu od roku 1975. Během jedné z našich konverzací jsme se dostali k tématu svobody v Americe a řekl mi následující příběh. Měl přítele, který pracoval jako soukromé očko a jednoho dne s ním můj známý zapředl hovor na téma

svobody a demokracie. Ten muž beze slova požádal o jeho řidičák. Nahrál údaje do svého počítače a ukázal mu všechny informace, které o něm FBI měla! Můj známý byl v šoku, když viděl, kolik a jak detailní informace o něm FBI a policie má, věci, které sám už zapomněl, nebo jak se v tajných službách vtipkuje, ani o sobě nevěděl. Viděl kdo ho navštívil a kdy, se kterou ženou měl intimní vztah, atd., včetně informací o svém životě v SSSR. Informace o něm byly shromažďovány, když byl již občanem USA a “velká” válka s mezinárodním terorismem ještě nezačala!

Mezitím život pokračoval běžným způsobem. Pracoval jsem s pacienty a nepřemýšlel o tajných službách, ale o mých vlastních plánech do budoucna.

Koncem dubna 1992 se odehrály určité velmi zajímavé věci. Na jednu z mých přednášek přišel člověk, který pracoval pro eko-firmu. Na přednášce jsem mimojiné zmiňoval mou práci na ozónové díře, Černobyli, kontaminaci vod Archangelské oblasti a další věci. Když to ten člověk slyšel, zařídil mé setkání s vlastníkem eko-firmy, ve které pracoval, což byl Ind, který nosil neustále turban. Mluvil anglicky s celkem srandovním přízvukem. Později jsem zjistil, že skoro všichni Indové mluví anglicky takovým stylem. Řekl jsem mu o mé práci a výsledcích. Projevil významný zájem a zeptal se, zda bych mohl odstranit kontaminaci v půdě. Řekl jsem, že si můžu být jist jen tím, v čem jsem již uspěl, a o ostatních věcech se mohu jen domnívat, dokud nedostanu přesná fakta, ale že nevidím důvod, proč bych měl selhat. Jen jsem potřeboval provést nějaké experimenty, abych mohl dát stoprocentní garanci.

Jeho nadšení ještě vzrostlo a začal vykreslovat obraz toho, jaké “velké” skutky by mohly být vykonány, pokud jsem mluvil pravdu a řekl, že je připraven se mnou podepsat kontrakt. Neviděl jsem žádný důvod, proč bych měl jeho nabídku odmítnout. Následující den zavolal jeho asistent a zeptal se, zda mohu své schopnosti před podpisem kontraktu demonstrovat. Požádal mě použít mé metody na analýzu určité oblasti za účelem detekce kontaminace. Považoval jsem tento postup za celkem oprávněný a souhlasil. Dorazili jsme se Světlanou a Georgem na domluvenou adresu, byli jsme pozváni do velké zasedací místnosti a bylo nám nabídnuto obligátní “čaj-káva-voda?” a byli jsme požádáni chvíli počkat. Po chvíli přišlo několik lidí, které jsme nikdy v životě neviděli, doprovázeni asistentem Inda-vlastníka. Byli jsme navzájem představeni a setkání začalo.

Abych mohl provést analýzu, potřeboval jsem jen nějaké letecké fotky oblasti, o čemž jsem předem asistenta informoval. Položili přede mě kopii fotky bez jakéhokoliv označení, o jakou oblast se jedná, dali mi tužku a požádali mě, abych vyznačil oblasti kontaminace. Myslel jsem, že si budu moci fotku vzít a prozkoumat ji v klidné atmosféře, ale oni zdvořile odmítli a požádali mě provést analýzu rovnou na místě, před jejich zraky.

Byl jsem trochu neklidný, protože to bylo poprvé, co jsem měl podobnou analýzu provést a nechtěl jsem selhat. Dal bych přednost několikanásobnému ověření výsledků, než bych je reportoval. Bohužel toto mi nedovolili a měl jsem pouze **jeden pokus** udělat vše správně! Musel jsem tedy přijít s taktikou a strategií rovnou na místě. Rozhodl jsem se, že zakreslím na fotografii kontury kontaminace v sestupném duchu. Zkoncetroval jsem se na úkol, izoloval jsem se od jakéhokoliv možného

rozptýlení, vzal tužku a začal kreslit kontury intenzity znečištění.

Ale než jsem to udělal, skrze fotku jsem rekonstruoval prostorový hologram oblasti a naladil se na hledání toxinů. Předě mnou na stole se objevila zmenšená oblast planety a začal jsem po hologramu přejíždět rukou. Moje ruka byla tedy v porovnání se zmenšenou kopií povrchu enormní velikosti a přesně díky tomu byl můj mozek schopen zpracovat informace týkající se velké oblasti, což by bylo absolutně nemožné, kdybych byl fyzicky na místě. Bylo to jako dívat se na Zemi z velké výšky, ale ani toto srovnání nereflektuje všechny výhody hologramu rekonstruovaného skrze leteckou fotografii.

Takže, udělal jsem popsanou přípravu a začal zakreslovat linie gradientů kontaminace. Uběhlo deset nebo patnáct minut a kopie letecké fotografie byla pokryta nákresem intenzity (gradientu) znečištění. Nevěděl jsem tehdy, že oblast již byla prozkoumána bodovými vrty (vzorky). Když ti, kteří tuto práci zajišťovali, uviděli můj výsledek, byli velmi silně, mírně řečeno, překvapeni. Vedoucí laboratoře Irene Fanelli potvrdila, že jsem zachytil všechny oblasti kontaminace, jež našli, stejně jako gradient (trend) kontaminace, jinými slovy sílu kontaminace zmenšující se směrem od středu – místa největšího znečištění! Také jsem specifikoval proces, jak podzemní vody nesou kontaminaci od centra a zakreslil i kontury hustoty kontaminace pouhých **1 až 5 toxických molekul na milion normálních!** Jinými slovy, byl jsem schopen detekovat jednu toxickou molekulu mezi milionem neškodných! První otázka, kterou mi Irene Fanelli položila, byla: “Jak jste schopen to dělat?” (viz. interview s Irene Fanelli na mých stránkách). Na letecké fotografii jsem vyznačil desítky kontaminovaných oblastí, takže to nemohla být “pouhá náhoda”.

Letecké a satelitní fotografie v principu dovolují, alespoň mně, skenovat a ovlivňovat rozsáhlé oblasti povrchu, což by bylo jinou metodou nemožné. Takové fotky jsou ve skutečnosti otisky reality a nesou všechny informace a dané ploše povrchu. Člověk jen musí být schopen z fotografie zrekonstruovat realitu jako prostorový hologram ve zmenšeném měřítku, což dává v procesů práce značné výhody. Díky této metodě například zmizí omezení daná tím, že člověk je v porovnání s planetou téměř zanedbatelné velikosti. Je třeba chápat, že aby člověk mohl zakreslit nějaké informace do mapy, musí získat a zpracovat údaje z míst, jež jsou ve skutečnosti metry, stovky metrů nebo mnoho kilometrů vzdálená, a to je nemožné provést, pokud je člověk fyzicky na místě! Satelitní a letecké fotky to umožní: stačí udělat hologram, proskenovat fotku a můžete získat simultánně informace z obrovské plochy, ihned je zpracovat a zakreslit požadovaný výsledek! Je zde jedna další důležitá věc: takové fotografie jsou skutečné a lidé je mohou vidět a osahat si je, a tak mi dávají možnost nezvratně dokázat, že to, co dělám, je skutečné!

Strávil jsem práci, jež by normálními metodami vyžadovala mnoho práce a úsilí mnoha lidí a výdaje milionů dolarů, jen několik minut! Konveční postup je následující: nejprve podle zavedeného schématu provedou vrty a seberou vzorky, jež putují do laboratoří, kde je studováno jejich chemické složení. Poté jsou data analyzována a je vytvořen výsledek, jež je zakreslen do letecké fotografie podobné té, kterou jsem dostal. Ukázalo se, že při mé metodě je nutná jen poslední fáze!

Irene Fanelli se nebyla sto uklidnit a pořád se mě ptala, jak jsem to udělal: jak mohu odlišit “špatnou” molekulu od “dobré” za použití pouhé kopie letecké fotky, a jak vůbec bylo možné odlišit cokoliv s takovou přesností! Protože kontury, které jsem zakreslil, velmi přesně odrážely gradienty kontaminace a nejen na povrchu. Nemohla pochopit, jak jsem něco vůbec mohl detekovat a jak odlišit jednu věc od druhé! Ve zkratce, neočekávaně pro všechny jsem demonstroval “nemožné”, jež před naším setkáním považovali za blouznění šílence! To bylo přesně to, co očekávali, jelikož na začátku setkání oznámili, že přišli jen proto, že na tom jejich zaměstnavatel trval, ačkoliv byli velmi zdvořilí a pozorní. Pravděpodobně čekali že uvidí šílence a podle toho se na setkání duševně připravili. Se pobavením jsem pozoroval jejich proměnu chování, když uviděli výsledky mé práce. Něco podobného se dělo vždy, když jsem někomu něco dokazoval: shovívavost až lítost nebo špatně skrývané podráždění se změnilo v šok a úžas.

Test měl být následován podpisem kontraktu na dekontaminaci dané oblasti. Zjevně “náš” Ind také neočekával takový výsledek testu a nechtěl věřit, že to byla pravda. Pravděpodobně zažil podobný šok jako ostatní a rozhodl se pochybovat o transparentnosti testu. Našel si vlastní vysvětlení mých výsledků: nějak jsem získal údaje předem a naučil se rozložení toxinů zpaměti. Nebyl vůbec udiven faktem, že to byli jeho lidé, které jsem nikdy předtím neviděl a kteří mi přinesli leteckou fotku bez jakéhokoliv označení. Kupodivu byl s touto kompletní absurditou spokojen, ale nebyl schopen akceptovat, co jsem udělal! Za několik dní mi jeho asistent zavolal znovu a zeptal se, zda bych mohl test absolvovat ještě jednou. Věděl jsem, proč takto reagoval a když jsem slyšel, kde by se měl další test odehrávat, moje domněnky se potvrdily. Další test se měl konat na území vojenské základny poblíž San Francisca, na předměstí města Tiburon. Jmenovalo se to Hamiltonova základna Air-Force. Je velmi pravděpodobné, že “náš” Ind předpokládal, že druhý test bude mé totální selhání.

Zjevně sázel na to, že z vojenské základny nebudu schopen dostat materiál za žádných podmínek a on uspěje v odhalení mého “podvodu”! Takové byly jeho domněnky, ale naněštěstí pro něj nebyly podloženy. Dorazili jsme na určené místo společně se zástupci jeho firmy. Přivítal nás nějaký plukovník, byli jsme vpuštěni dovnitř základny a mě bylo povoleno nechat si kameru, protože jsem si přál celý test nafilmovat. Myslím, že volný přístup na vojenskou základnu pro cizince jako mě a Světlanu ukazoval na to, že nás nebudou sledovat jen představitelé “našeho” Inda. Plukovník nás zavedl do místnosti, kde mi dal letecké fotky území základny, červenou tužku a ... vše se znovu opakovalo. Jediným rozdílem oproti prvnímu testu bylo to, že jsem dostával jednu fotku za druhou a zakresloval na ně linie znečištění. Opět bylo všechno absolutně přesné, ale to nebylo to, co plukovníka nejvíc šokovalo.

Byl jsem na práci tak koncentrován, že jsem si nevšiml, že mi dal také různé fotky téhož území, ale v jiném měřítku. Plukovník byl nejvíce šokován faktem, že jsem do těchto fotek zakreslil stejnou kontaminaci, vždy v měřítku odpovídající fotografii! Představitel eko-firmy filmoval celý test na kameru protože George překládal můj rozhovor s plukovníkem. Ačkoliv “představitel” byl špatný kameraman, má práce a reakce plukovníka byly nafilmovány vcelku obstojně a

všemu bylo možno rozumět.

Druhý test na vojenské základně měl odstranit všechny pochybnosti, které by “náš” Ind mohl mít; nemohl dále předpokládat, že jsem si nějak “koupil” jeho lidi a “použil” tu informace abych ho “podvedl”. Jeho asistent mi opět zavolal, popřál jménem majitele firmy k tomu, že jsem úspěšně prokázal své schopnosti i podruhé a ... požádal mě vyčistit určitou oblast od kontaminace, načež v případě úspěchu bude kontrakt podepsán!

Klidně jsem naslouchal dalšímu “geniálnímu” návrhu a řekl, že to nepůjde. Nejprve chtěli, abych před podepsáním kontraktu prošel jedním testem. Splnil jsem podmínky testu takovým způsobem, že jakékoliv pochyby ohledně mých schopností dělat podobné věci měly vyprchat. Nemohl přijmout fakt, že opravdu mohu dělat to, co tvrdím. Proto jsem souhlasil s druhým testem plně chápajíc, že má práce a její výsledky je pro nepřipraveného člověka celkem komplikovaná věc k přijmutí. A oni slíbili, že pokud tímto testem projdu, kontrakt bude podepsán. Když druhý test opět plně potvrdil realitu mých schopností, opět změnili podmínky dohody! Řekl jsem, že podobné chování je neakceptovatelné a pokud si opravdu přeje se mnou spolupracovat, měli bychom se setkat a situaci prodiskutovat.

Tentokrát jsem navrhl setkání v našem bytě a dohodli jsme se na čase a datu. Světlana podle ruských tradic připravila honosný stůl a náš host dorazil včas. Avšak měl s sebou dalšího člověka, o kterém nás předem neinformoval. Byl to psychotronik izraelského původu, pokud mě pamět neklame, jmenoval se Zak. Chvíli jsme nezávazně hovořili o různých věcech a pak se konverzace stočila k otázce, kvůli které sme se sešli. “Náš” Ind otevřel diskusi prohlášením, že to co dělám já a co jsem demonstroval v testech umí každý (pravděpodobně měl s sebou izraelského psychotronika jako potvrzení své “pravdy”) a nyní bych měl vyčistit oblast kterou určil, a poté bychom uzavřeli kontrakt.

Odpověděl jsem, že co je mi známo, pouze Uri Geller dělal něco vzdáleně podobného. Letěl v letadle přes území a dělal křížky do mapy na místech, kde si myslel, že byla ropa. Jeho přesnost byla jen **padesát procent!** To znamená, že jen pět z deseti vrtů narazily na ropu, což je dobrý výsledek, protože standartně se za dobrý výsledek považují jeden, dva vrty z deseti. Také jsem řekl, že Uri Geller hledal velká podzemní “jezera” ropy a jeho úspěšnost byla jen padesát procent! Co se týká mně, našel jsem jen s pomocí kopie letecké fotky jednu molekulu ropy mezi milionem ostatních s **úspěšností sto procent!** To je jako kdyby on hledal enormní “kupu sena” a našel ji jen v padesáti procentech případů, kdežtoby já jsem hledal úlomek “jehly” v obrovské “kupě sena” a měl úspěšnost sto procent. Nedoporučil bych tedy tvrdit, že to umí každý. Ani Ind ani jeho “podpurná skupina” nenašli žádné důvody, aby zpochybňovali mou připomínku, načež si mě Ind vzal bokem a nabídl mi tři sta tisíc dolarů. Pravděpodobně si myslel, že mi tato suma přivodí třas v kolenou jakožto bývalému občanu SSSR, pro kterého taková suma byla jako zásah bombou, ale nestalo se tak. Ačkoliv jsem tehdy tři sta tisíc dolarů neměl, řekl jsem ne. Řekl jsem, že budeme probírat platbu za mou práci až poté, co mi ukáže kontrakt na vyčištění půdy. Načež prohlásil “... ano, samozřejmě...” a už jsem ho nikdy v životě neviděl.

Věc byla v tom, že jsem znal částku za kontrakt, za který mi nabídl tři sta tisíc dolarů. Nějakou dobu předtím se mě jeho zástupce zeptal, zda jejich firma bude schopná dostat zakázku za 150 milionů dolarů. Takže, on mi nabídl zaplatit tři sta tisíc dolarů za práci, za kterou si sám chtěl naučtovat 150 milionů dolarů!

Brzo po tomto setkání jsem se setkal se zástupci firmy George Lucase a během naší konverzace jsem se dotkl tématu dekontaminace půdy a výsledku mé kooperace s Indem. Jeden člověk na setkání přítomný řekl, že ho zná jakožto dobrého obchodníka. Odpověděl jsem, že se ve svém odhadu tohoto pána velmi mýlí a že je podle mého názoru velmi špatný obchodník, a zde je proč.

Hodlal pohřbít (v přímém i přeneseném smyslu slova) 140 milionů dolarů (přinejlepším) ze sumy 150 milionů, které by za vyčištění půdy dostal! Takže, zisk by neměl větší než deset milionů. Navíc, dekontaminace je prováděna tak, že se na dané místo naveze nová zemina a stará se přemístí a zakope. Ve skutečnosti to není žádná dekontaminace – problém je jen přenesen na jiné místo. Je to jen škodlivá iluze dekontaminace. Naproti tomu má metoda čištění nevyžaduje žádný transport ani zakopávání zeminy! Toxiny z půdy “jednoduše” zmizí a namísto toho jsou syntetizovány užitečné prvky, včetně určitých typů půdy. Škodlivé látky zmizí a místo nich se objeví užitečné! Co se týká finanční stránky věci, pokud by se tento kontrakt realizoval mými metodami, náklady by nebyly více než deset milionů dolarů! Přitom, lví podíl těchto nákladů by byly laboratorní testy, které měly během mé práce být provedeny několikrát (ale jen u prvního kontraktu) a v budoucnu – jen před prací a po dokončené práci. V případě mé účasti by tedy byl zisk nejméně 140 milionů dolarů. Podívejte se na ten rozdíl: v jednom případě maximálně deset milionů dolarů, a v druhém nejméně 140 milionů dolarů! V jednom případě žádné čištění, ale prosté přemístění a zakopání zeminy (jinými slovy podvod) a v druhém případě skutečné zbavení půdy nebezpečných látek, kdy jsou toxiny rozloženy a nové užitečné látky jsou vytvořeny! Zdá se mi, že rozdíl je enormní.

Takže, kdyby za mou práci “náš” Ind zaplatil sedmdesát milionů dolarů, měl by zisk sedmdesát milionů dolarů, což je sedmkrát více, než při jeho “tradiční” metodě, která je mimoto sebeklamem. Proto jsem tohoto Inda nazval špatným obchodníkem – nebyl schopen provést základní aritmetické operace a díky své chtivosti přišel o šedesát milionů dolarů! A to byl případ jen jednoho kontraktu, ale kontraktů mohl mít hodně, týkajících se čištění půdy jakékoliv rozlohy a do jakékoliv hloubky, protože pro mě nemělo měřítko práce význam, a profit mohl být mnohem větší! A i kdyby můj podíl dělal 80-90 procent hodnoty kontraktu, profit Inda by byl stále fantastický, mnohem větší, než by si byl schopen svou tradiční metodou vydělat za celý život! Když jsem jim to vysvětlil, museli mi dát za pravdu.

Tento a mnoho dalších případů z mého amerického života mi ukázalo, že většina Američanů má velmi primitivní koncept podnikání, založený jen na možnosti krást, podvádět nebo šetřit peníze a vše si odpírat!

Tak dopadlo mé první setkání s obchodními kruhy USA. Známý americký čich pro byznys se ukázal jako projev chtivosti a malomyslnosti, který je navíc založen na podvodu a okrádání ostatních, jinými slovy – na zločinu! Americký “smysl” pro

byznys se ve skutečnosti ukázal nástrojem sociálních parazitů! ...

Kapitola 5. Má první americká škola

V dubnu a květnu 1992 se v našich životech odehrálo mnoho událostí, jak obyčejných tak neobyčejných. Pokračoval jsem v téměř každodenním přijímání pacientů v mé kanceláři. Lidé, kterým jsem pomohl, dali telefonní čísla dalším, kteří je zase dali další, atd. Nebyli to jen Kalifornané, kdo navštěvoval mé léčení; lidé také přicházeli z jiných míst, včetně východního pobřeží, navzdory tomu, že jsem si nikde neplatil žádnou reklamu. Lidé se o mě dozvídali z výsledků mé práce a po známých. Náš život byl tedy naplněn intenzivní prací. Tehdy jsem přijímal pacienty i v soboty, ale po nějaké době s tím přestal, protože to obvykle nebyly více než dvě osoby a nabourávalo to rytmus dne, proto jsem jejich návštěvy přesunul na dny v týdnu, které byly naplněny prací na maximum.

Když jsem se přesunuli do naší nové “základny”, musel jsem zvládnout určité činnosti o jakých jsme my, občané SSSR, neměli nejmenší ponětí. Mám na mysli všechny tyto záležitosti jako účty, šekové knížky a papírování spojené s vypisováním šeků a placením přes banky. Takže, jsa vyzbrojen základem v podobě anglických číslic, sedal jsem si každý měsíc ke stolu a začal vypisovat šeky. Pochopitelně jsem dohlédl na to, aby částka na mém účtu na dané výdaje stačila.

Dozvěděl jsem se o jednom zábavném případě. Imigrant dostal poprvé v životě šekovou knížku a začal vypisovat šeky bez toho, aby měl na jejich pokrytí a byl velmi překvapen, když se lidem jeho šeky vracely neproplaceny a začali vznášet nároky. Myslel si, že když mu banka dala šekovou knížku, bude platit všechny jeho šeky! Ubohý imigrant neměl nejmenší ponětí o bankovních poplatcích za nekryté šeky nebo o žalobách od osob a organizací, které takové nekryté šeky přijaly. Také si neuvědomoval, že by mohl jít do vězení na několik let až doživotí. Naštěstí pro něj byl ušetřen díky jeho naprosté nevědomosti – fakt, že nikdy nepracoval s šeky mu zachránil krk, ale kdyby úředníci neměli takové porozumění, nebo kdyby to ještě jednou zopakoval, následky by pro něj byly katastrofální. Taková tedy byla realita života v Americe, ať jste se tam narodili a měli vše v malíčku, nebo jste se tam přestěhovali. Mimochodem, šekové knížky se v Rusku nepoužívají ve větším měřítku dodnes.

Od samého začátku mých “bankovních záležitostí” jsem si osvojil zvyk dělat si kopie všech šeků, které jsem vypsál. Měl jsem v kanceláři fax a když jsem vypsál šek, udělal jsem jeho kopii a připojil ji k dokladu, který jsem platil. To mi velmi pomohlo, když jsem následující rok vyplňoval daňové přiznání. Kdybych od počátku nevedl tak pečlivou evidenci všech svých výdajů, zaplatil bych mnohem větší daně... ale o tom později; mezitím jsem si každý měsíc musel najít čas na zpracování šeků. Po pravdě řečeno, hodiny strávené touto činností patřily mezi ty nejnudnější v mém životě a vzpomínky na to ve mně nevyvolávají žádnou radost. Ale, jeden musí udělat,

co musí udělat. Takže jsem praktikoval angličtinu vypisováním šeků a dosáhl v tom určité “dokonalosti”, ale to se týkalo mé “psané” kariéry v angličtině, navzdory mému vcelku kvalitnímu porozumění mluvené angličtině (jak mi bylo řečeno) a čtení a porozumění anglickému textu. Taková vtipná deformace se objevila v mé angličtině. Ale, opět začínám předbíhat události..

Skupina lidí, se kterými jsem se setkal, hovořil s nimi a vyléčil je rostla; stále více a více lidí se tázalo, zda budu mít v San Franciscu nějaké semináře. Tehdy jsem upřímně věřil, že když lidem dám určité porozumění a nástroje pro jejich vývoj, probudí se a jejich duše budou toužit bez zaváhání po světle. Od doby, kdy jsem vedl dva dlouhodobé semináře v Archangelsku uplynulo jen několik měsíců a rozzářené tváře lidí, kteří pochopili nové vědomosti, byly stále v mé paměti. Tehdy jsem věřil, že lidé se prožitých věcí nikdy nezřeknou, tak jako bych se jich nikdy nezřekl já sám. Myslel jsem si, že když se někdo dotkne něčeho skutečného, něčeho velmi odlišného od prostého vegetativního biologického života, něčeho, co naplní duši spirituálním významem, člověk to nevymění za nic na světě, ani za “všechny čaje v Číně”; protože je to rovno zradě sebe sama, části, jež odlišuje člověka od zvířete, neboli prodeji vlastní duše osobnímu Dáblu.

Jistě, byl jsem a stále jsem snílek (i když nyní opatrnější) který se pokouší v lidech vidět jen dobro. To ale neznamená, že jsem byl slepý. Jen jsem doufal a věřil, že téměř každý má uvnitř nějaké světlo, ačkoliv spící, a jen potřebuje určitou pomoc aby ho uviděl sám, aby tuto malou jiskru proměnil v mocný plamen, který z člověka vyžene temnotu nadobro. Vždy jsem věřil a stále věřím, že člověk nemůže být připraven o možnost učinit správné rozhodnutí. Vždy jsem říkal, že když vám 99 lidí škodí, neznamená to, že stý udělá to stejné. Možná ano, ale dokud tak neučiní, neměl by být označen jako nástroj zla!

Dokonce i když někdo přemýšlí o něčem špatném, existuje možnost, že na poslední chvíli změní názor a zachová se podle svého **svědomí**. Člověk by neměl být onálepkován na základě svých záměrů (myšlenek), ale jen na základě svých činů! Avšak i v tomto případě je nutné brát v úvahu okolnosti. To neznamená, že by člověku měla být prominuta podlost, zrada a podobně. Naprosto ne! Člověk by měl být připraven, že ostatní můžou páchat tyto druhy činů a měl by udělat vše, aby jim zabránil, ale v žádném případě by neměl vynášet “verdikt” předem, jen na základě toho, že někdo **může** konat takovým způsobem, dokonce i když myšlenka na takový čin probleskla hlavou daného člověka. Nikdo nikdy nemá právo odepřít člověku právo **volby**. Jistě, někdy za člověka rozhodují jiní lidé, ale je to on, kdo volbu akceptuje a slova, že k tomu byl přinucen, nemohou být přijmuta jako výmluva! Není to otázka toho, kdo nebo co přinutí člověka něco udělat, ale kdo akci vykoná!

Nesnímá to odpovědnost ze člověka, který vydá rozkaz, ale odpovědný za akci (činnost) je vykonavatel. Tak či onak, každý člověk má právo volby a nikdo nemá právo ho o ni připravit. V toto skutečně věřím a proto nikdy neprojektuji své negativní zkušenosti na tu či onu osobu. Avšak během let jsem dospěl k závěru, že ne každý si zalouží šanci, jež získává podstoupením mé transformace mozku. Člověk by měl svým konáním dokázat, že si takovou šanci zaslouží, takže mohu vidět, zda je on

nebo ona připraven(a) na nové kvality a schopnosti. To nemá nic společné s “hráním si na Boha”, protože já mám všechny důvody v Boha nevěřit, ale jedná se zde o mou vlastní zodpovědnost za následky mých akcí. Jestliže člověku dám nové schopnosti a kvality a on je zneužije kvůli penězům, ambicím nebo z jakéhokoliv jiného důvodu – to je také má zodpovědnost, protože jsem to byl já, kdo mu nové vlastnosti a schopnosti dal!

Pochopitelně, když jsem zaregistroval první známky podobné deformace charakteru, zavedl jsem bezpečnostní opatření, která sestávala z následujícího: pokud člověk, který ode mě dostal nové schopnosti byt' jen pomyslel na něco, co mohlo vést k něčí újmě, tento negativní program byl ihned neutralizován. Jestliže se tento nebo podobný program objevil znovu, znamenalo to, že negativní programy nejsou v tomto člověku náhodné nebo jedná bez přemýšlení, nebo je pod vlivem někoho třetího. Situace, kdy člověk plní vůli někoho jiného není o nic méně nebezpečnější a indikuje, že daný člověk ještě není na takové schopnosti připraven. Tak či onak, vše, co jsem danému člověku vytvořil, zmizí beze stopy a dokonce i bez mé účasti, o čemž vždy každého varuji předem.

Také všechny informuji o tom, co považují za přípustné a co ne, a proč. Takže, lidé obdrží jak nové kvality a schopnosti, tak jakýsi “manuál” a nemají tedy v těchto otázkách žádnou nejistotu. Takže, když člověk pokračuje v konání na straně zla, ukazuje to, že jedná vědomě a počítá s tím, že jsem se svými varováními jenom pokoušel “strašit”, protože jsem mu chtěl zabránit, aby jednal podle jeho vlastního uvážení. Z “nějakého” důvodu mnoho lidí velmi rychle zapomnělo, že nové kvality a schopnosti získali teprve poté, co jsem transformoval jejich mozek a ducha, nebyl to jejich vlastní úspěch a předtím nevlastnili **nic podobného druhu**. Dávali přednost tomu, aby tento fakt “unikl” jejich pozornosti, ale to neměli dělat. Pravděpodobně si mysleli, že když už **to** mají a používají, nemůžou o **to** přijít. Vždy jsem byl překvapen myšlenkovou chudobou lidí, kteří se považovali za nejchytřejší a že oni “vědí lépe” o čemkoliv, včetně věcí, o nichž neměli nejmenší potuchy!

Ale tehdy jsem ještě neměl právo činit ukvapené závěry, protože jsem neměl dostatek faktů na nabytí úplné jistoty – s kvalitativními změnami lidského mozku a ducha jsem právě začal. Svá preventivní opatření jsem nicméně aplikoval hned od začátku, po prvním případě. Nezáleželo na tom, jak oni “moudří lidé” uvažovali a na co spoléhali: na štěstí (náhodu), nebo na fakt, že jsem nevěděl o čem mluvím, nebo jednoduše dali přednost tomu zapomenout, kde ke svým schopnostem přišli. Na čem ve skutečnosti záleželo byl fakt, že naneštěstí proměnili něco skutečně hodnotného na nějaké prchavé pozlátko.

Ale v roce 1992 jsem měl ohledně lidí, kteří procházeli mou transformací, málo zkušeností a věřil jsem, že všichni lidé budou prahnout po světle, nikoli temnotě! Stále v to věřím, ale po čtrnáctiletém pozorování mých amerických studentů kteří prošli mou školou jsem poznal, že mnoho lidí **není připraveno**. Ale, dovolte mi vše vylíčit krok za krokem.

V květnu 1992 vše naznačovalo, že je čas otevřít mou americkou školu. Mnoho lidí se mě neustále ptalo, kdy je budu učit podle mých metod. Pomyslel jsem si, proč

ne, ale zároveň jsem výborně chápal, že podobný druh školy mi moc peněz nepřinese. Zastával jsem však názor, že lidé potřebují probuzení a jedinou cestou, jak toho dosáhnout, je skrze skutky. Má škola mohla být jedním z takových skutků – lidé by získali nové kvality a schopnosti které předtím neměli, což by také sloužilo jako nevyvratitelný důkaz mého systému vědění.

Pro školu jsem potřeboval dobrého tlumočníka, protože bych používal mnoho ruských slov, které George nikdy neslyšel a proto by je nebyl schopen správně přeložit. Takže jsem ho požádal o zajištění profesionálního tlumočníka, což udělal. Později mi řekl, že zašel do ruského knihkupectví v San Franciscu a zeptal se zaměstnanců, zda znají dobrého tlumočníka. Dali mu jméno a telefon jednoho, jemuž jsem zavolal. Jmenoval se Roman Borinkov. V SSSR učil angličtinu v Institutu vyššího vzdělání v Leningradu (dnešním Petrohradu), měl mnoho studentů a dokonce přeložil z angličtiny do ruštiny knihu. Měl diplom tlumočnicka-překladače a byl ... nezaměstnaný. Na první pohled se zdál jako dobrá volba. Prozradil mi, že dává placené hodiny jen jedenkrát týdně, v bohaté předměstské čtvrti Palo Alto. Cesta tam mu s několika nutnými přestupy zabrala přes dvě hodiny, to vše kvůli jedné lekci! Proto byl nevýslovně šťastný, když jsem mu nabídl možnost tlumočit má setkání a v budoucnu možná i přednášky. Za tlumočení dvou až tříhodinového setkání jsem platil dvě stě dolarů a on byl rád, že má zajištěný pravidelný příjem. V praxi jsem se stal jeho zaměstnavatelem, což pro něj bylo celkem výhodné. Roman měl nádherný britský akcent, jež mi zněl jako hudba. Naslouchal jsem jeho krásné anglické řeči a myslel si ... jak výbornou angličtinou někteří lidé vládnou!

Tak či onak, sešlo se patnáct či šestnáct lidí kteří si přáli navštěvovat mou školu a já jsem souhlasil ji uspořádat. Několik lidí přišlo dokonce z jiných států a na druhou stranu někteří ze San Francisca z nějakých důvodů nepřišli. Někteří mi platili čistě symbolické částky, někteří slíbili zaplatit “při nejbližší možné příležitosti” (jež do dnešního dne nenastala) a několik osob docházelo bez placení, protože si to nemohli dovolit. George, Marsha a Věra Ivanovna se také stali mými studenty. Požádali o svolení navštěvovat školu bez placení, protože Harry Orbelian by jim na to nikdy nedal peníze. Ten muž byl velmi lakomý, dokonce i vůči svým nejbližším a tak jsem se rozhodl jim vyhovět.

Nepíší o tom abych ukázal, jak dobrý jsem byl, ale protože z nějakého důvodu si mnoho lidí myslí, že jsem na Orbelianových vydělal jmění, což není pravda – nikdo z této rodiny mi nezaplatil ani za léčení, ani za školu. Mnohem později byl Harry Orbelian diagnostikován s rakovinou s metastázami v kostech. Při této příležitosti za mnou přišel jen jednou, zjevně očekávajíc, že mu nabídku mou pomoc zadarmo. Tou dobou byly naše vztahy na bodu mrazu. Faktem je, že kdykoliv jsem po něm něco chtěl já, vždy vyžadoval za své služby platbu a v součtu to byla pěkně kulatá suma, navzdory tomu, že jsem jeho ženě zachránil život (a více než jednou), uzdravil jeho syna a vnuky a zbavil manželku jeho syna rakoviny, a to vše bez nárokování odměny, ale on po mně vyžadoval platbu za každou laskavost, o kterou jsem ho požádal. Proto jsem už neměl jakoukoliv touhu pracovat s ním zadarmo. Informoval jsem ho skrze jeho asistenta, že s ním budu pracovat jen tehdy, pokud zaplatí částku, kterou určím

já. Odmítl a obrátil se na tradiční medicínu a za méně než rok jeho duše opustila tělo. Jeho lakomost neměla mezí a trpěli tím jeho nejbližší, tak jsem přemýšlel v červnu 1992, když jsem otvíral svou první školu v Americe.

Jako učebnu jsem používal náš enormní obývací pokoj, kam se pohodlně vešli všichni studenti a stále zůstávalo dost místa. Začínal jsem v sedm večer a končil v deset, pět dní v týdnu kromě sobot a nedělí, což výborně vyhovovalo těm, kdo přes den pracovali jako já, protože od rána do čtyř odpoledne jsem přijímal pacienty. Před školou jsem měl jistou malou přestávku, protože lidé se začali shromažďovat od půl sedmé. Měl jsem akorát čas si něco zakousnout a zajít do nejbližšího obchodu a koupit nějaké pití a občerstvení, sušenky a koláčky, aby se lidé mohli o desetiminutových pauzách trochu občerstvit. Nechtěli jsme, ať naši hosté trpí během přednášek žízní nebo hladem, takže jsme vše připravili na stůl každému k dispozici. Neutrátil jsem na to více než čtyřicet, padesát dolarů denně. O něco později bude jasné, proč o tom píši.

Mezi mými posluchači byl americký architekt, potomek španělských imigrantů a podle svých slov přímý potomek králů Kastílie! Takže, když přišel na přednášku, posadil se ke stolu a ... začal bagrovat pití a sušenky. Neříkám to, protože jsem litoval toho, co snědl – kupoval jsem každý den nové zásoby, ale protože jednoho dne za námi potomek kastilských králů přišel o přestávce, aby nám poděkoval. Byli jsme překvapeni, ale naše překvapení se ještě prohloubilo, když jsme se dozvěděli důvod jeho díků. Neděkoval nám za přednášky, ale za **občerstvení zdarma**, které zbožňoval! S hlubokým dojetím nám řekl, že takto sladce jedl ve svém vzdáleném dětství a nyní se opět cítil jako šťastné dítě!

Takové upřímné vyznání hraničící s dětskou naivitou, neřkuli něčím jiným, nás silně ohromilo. Sušenky a pití, které muž snědl během jednoho večera, nemohly stát více než deset dolarů. To znamenalo, že mu chybělo maximálně deset dolarů denně, aby se opět cítil šťastný jako dítě! Bylo by to pochopitelné, kdyby těch deset dolarů neměl, ale on je měl. Avšak peníze měl v bance na účtu a nechtělo se mu sledovat, jak se jeho suma každý den o deset dolarů snižuje... mé přednášky mu dovolili, aby se "cítil zase šťastný jako dítě" a neutrácel při tom peníze.

Někdo může namítnout, že si mohl myslet, že občerstvení bylo zahrnuto v ceně přednášky a on si myslel, že za všechno zaplatil, ale v první řadě, sám řekl, že se tak sladce nenajedl od svého dětství; to znamená, že než se objevil na mých přednáškách, za sladkosti peníze neutrácel. Zadruhé, byla to Světlana, která přišla s nápadem uspořádat občerstvení zdarma, což jsem plně podpořil. Takže, byla to naše vlastní iniciativa a snaha udělat pro naše posluchače přednášky tak pohodlné, jak jen bylo možno. A zatřetí, potomek španělských králů mi za školu neplatil. To znamená, že důvodem jeho chování byla jednoduše spořivost-chtivost, tak typická pro mnoho Američanů. Zatímco Světlana a já jsme byli jeho slovy nemile překvapeni, ostatní Američané je vnímali jako vcelku normální!

Tato mentalita je pro většinu Američanů velmi charakteristická – odepřít si vše, aby měli na kontě o pár dolarů více! Faktem je, že tato shromažďovací mánie někdy dosáhne zcela absurdních rozměrů. Zde je příklad. V San Franciscu byla cena benzínu o několik centů vyšší než v okolí města. Takže, mnoho Američanů jezdilo

tankovat tam, aby “ušetřili” dolar nebo dva, ale neuvědomili si, že strávili cestou tam a zpět hodinu nebo dvě, čas, který mohli strávit odpočinkem, či s rodinou a svými nejbližšími. Namísto toho nasedli do auta a jeli naplnit nádrže. Myšlenkám na zvýšené opotřebení auta a na to, že na cestu tam a zpět utratili peníze, které chtěli ušetřit, se nějak nepodařilo dostat do jejich hlav. Podobných příkladů je hodně. Nicméně, pro mnoho Američanů je takový způsob myšlení “vyšší filozofii” a “šetření” několika centů z rozdílu cen je pro ně celkem přirozené. Nu, pojďme se vrátit zpět k mým přednáškám.

Obvykle jsem přednášku začal vysvětlením, jak byla naše planeta zformována ze sedmi primárních hmot. Vše jsem schematicky kreslil na velké kusy papíru, aby to každý mohl dobře vidět. Požádal jsem posluchače, aby tomuto věnovali maximální pozornost, protože pokud by nepochopili podstatu původu planety, nemohli by pochopit ani podstatu původu života, jeho evoluce, vznik vědomí a mnoho dalších věcí! Bohužel, jak se stalo i dříve, lidé nemohli pochopit, proč by se měli tak hluboko ponořit do tak nezajímavého “nesmyslu”, když se přišli stát “kouzelníky”!

Přednáška se odvíjela následovně. Vyslovil jsem větu a počkal, dokud ji Roman nepřeloží do angličtiny. Vše se zdálo výborné – mluvil výbornou angličtinou... ale lidé se stále znovu a znovu ptali na elementární věci. Navzdory faktu, že jsem si nedělal o kvalitě amerického vzdělávacího systému iluze a byly to nové a pro obvyklé vnímání velmi neobvyklé informace, přišlo mi to velmi podivné. Nepochybně, také to sehrálo svou roli, ale ... jak vyšlo najevo později, hlavním důvodem pro nedostatek porozumění byl chybný překlad. Ano, správnou angličtinou byla vyslovována správná slova, ale tyto **nepřenašely správně významy**, které jsem formuloval.

Nebyl jsem naivní a zeptal se několika lidí na kvalitu překladu, například Věry Ivanovny a mého dobrého přítele, kterého jsem pozval na přednášky, a oni prohlásili, že všechno bylo perfektní. Po nějaký čas jsem tedy nechápal důvod, proč mě posluchači žádají, abych opakoval tu stejnou věc dokola a dokola, zvláště když lidé, kteří mluvili oběma jazyky, o kvalitě překladu mluvili tak pozitivně.

Teprve později se mi důvod tohoto problému vyjasnil. Stalo se to během jednoho z mých sektání s nějakými vědci, mezi nimiž byl slavný francouzský ufolog jehož jméno si nepamatuji a profesor Stanfordské univerzity, Peter Sturrock. Jak se ukázalo později, on a ostatní vědci studovali na pokyn Laurence Rockefellera téma autenticity informací ohledně návštěv mimozemšťanů na Zemi. Doktor Richard A. Blasband, můj pacient a později student, setkání organizoval. Takže, setkání probíhalo obvyklým způsobem – já jsem vyslovil větu a Roman ji přeložil – když jsem si najednou uvědomil, že Roman překládal mé myšlenky a koncepty **nesprávně!** Můj mozek přeložil jeho slova zpět do ruštiny a význam jeho anglické fráze se od významu mé původní věty lišil.

Při tomto pochopení jsem ho zastavil a řekl: „... počkej, Romane, já jsem řekl to a to, a ty jsi to přeložil takhle ...“ a požádal jsem ho, aby to přeložil transparentně, bez zkreslení mých slov. Nejspíše přišel moment, kdy jsem po opakovaném a opakovaném poslechu překladu mých frází začal rozumět jejich anglickému

významu! Nebyl jsem dosud schopen říct vše správně v angličtině, ale už jsem plně rozuměl řečenému, alespoň významům, a můj mozek „přeložil“ smysl řečeného zpět do ruštiny! Od toho dne jsem si začal zkreslení v Romanových překladech celkem jasně všimnout. Teprve tehdy jsem pochopil hlavní důvod, proč mě studenti opakovaně žádali vyjasňovat věci, které jsem již vysvětlil. Tím důvodem bylo, že Roman rozuměl docela málo, přesněji řečeno nechápal vůbec co překládal a proto překládal vše slovo od slova, což je v plnohodnotném překladu nepřijatelné.

Mí „konzultanti“ nezaregistrovali vážné chyby v překladu díky tomu, že napřed slyšeli výklad v ruštině a teprve poté překlad. Angličtina pro ně byla druhý jazyk a nebyli schopni rozpoznat nesrovnalosti, které lidé narození v anglickém jazykovém prostředí vnímali. Další důkaz jsem získal, když Roman překládal mou knihu, ale to se stane později, mezitím jsem byl rád, že mi lidé s velkým zájmem naslouchali. Mé přednášky nebyly jen teoretické. Každý den jsem poslední hodinu věnoval praktickým cvičením. Pracoval jsem s celou skupinou a také s každým jednotlivě. Mezi mými prvními studenty bylo několik zajímavých lidí a rád bych o některých z nich pověděl něco bližšího.

Byla tam jedna žena jménem Mona, Mona z Arizony (Mona from Arizona) jak jsme žertovali. V Americe byla celkem známá ve sféře léčitelů a publikovala i několik knih. Žila v po celé zemi známém městě Sedona. Sedona měla reputaci „mekky“ pro americké léčitele, ufology, senzibility a podobně. Takže, Mona se vždy čas od času ozvala: „A jak jste na to přišel, odkud to víte?“. Tak to trvalo nějakou dobu, až po jednom takovémto přerušení jsem se jí zeptal: „Jak to myslíte, odkud to vím?“

Její odpověď mě velmi překvapila. Ukázalo se, že má několik „strážných andělů“ či „duchovních průvodců“ kteří vždy, když se jich na něco zeptala, odpověděli, že ještě není připravena na jejich „odhalení“ a že ještě musí vyrůst, aby získala přístup k jejich „posvátnému“ vědění. Byla naprosto překvapená, když se už na mé první přednášce dozvěděla odpovědi na spoustu věcí, které ji její průvodci odpírali dlouhou dobu. Monina senzitivita byla velmi dobrá a když přišel čas na restrukturalizaci jejího mozku, bylo to hotovo za pár minut.

Začala své nové schopnosti používat velmi dobře a během jednoho z našich praktických cvičení se nemohla dočkat, až uvidí své „strážné anděly“, protože předtím je mohla jen slyšet, ale nikoliv vidět a to ještě ne vždy. Vysvětlil jsem jí co má udělat, aby je mohla i vidět a nejen když k tomu svolí oni, ale kdykoliv bude chtít ona. Vše se jí povedlo a byla velmi šťastná, že je může konečně vidět. Zeptal jsem se jí, jestli si je doopravdy jistá, zda jsou to skutečně „její“ strážní andělé. Když odpověděla kladně, zeptal jsem se jí, zda si přeje vidět jejich „pravou tvář“. Moje otázka ji zaskočila, a začala mě ujišťovat, že je vidí takové, jací doopravdy jsou atd.

Když jsem z těchto parazitických bytostí sejmul kamufláž a Mona uviděla, jak vypadají ve skutečnosti, upadla do stavu šoku. Byla omráčená tím, jak její „duchovní průvodci“ vypadali ve skutečnosti a přestala na několik dní navštěvovat přednášky. Zeptal jsem se její přítelkyně, kde je a proč přestala docházet. Dozvěděl jsem se, že Mona byla z toho, co zjistila, v hrozné depresi. Požádal jsem ji, aby Moně pomohla

dostat se z deprese a přesvědčila ji zase začít docházet. Také jsem řekl, že by Mona měla být velmi ráda, že se osvobodila ze „spárů“ těchto „učitelů“ a nyní ji nikdo nemůže mást. Následující den Mona skutečně přišla a požádala mě, aby jí ochránil od podobných věcí a i do budoucna. Vysvětlil jsem jí, jak správně používat skenovací struktury, které jsem pro podobné situace vytvořil a poté už Mona nevynechala jedinou přednášku.

Nečekaná událost, ačkoliv jiné povahy, se stala Monině přítelkyni. Na jeden z přednáškových dnů připadly její narozeniny. Se Světlanou jsme uvažovali, že by bylo správné ji po hodině popřát. Nepřišli jsme na nic lepšího, než koupit velkou kytici květin. V den jejích narozenin jsem jí jménem všech popřál, vzal do té doby schovanou kytici květin a podal jí ji. Byli jsme se Světlanou velmi překvapeni, když propukla v pláč a řekla, květiny dostala naposled od svého manžela před dvaceti leti při příležitosti narození jejich syna. Tento druh amerických „zvyků“ nám přivodil téměř stejný šok, jako zažila Mona při spatření pravé podoby jejích „duchovních průvodců“. Vyrostli jsme ve velmi odlišné kultuře a nemohli jsme je pochopit a nebyli jsme si schopni na jejich „tradice“ zvyknout až do samého konce našeho pobytu v USA. Pouze jsme na ně s časem tak silně nereagovali, i přes to, že jsme cítili rozdíly velmi silně celou dobu a neměli nejmenší touhu připojit se k jejich „kultuře“.

První škola-seminář v America trval čtyři týdny, tři hodiny denně, pět dní v týdnu. Vedl jsem takový dlouhodobější seminář poprvé. Jedním z důvodů byla nutnost překládat výklad z jednoho jazyka do druhého. Byl zde také další důvod. Když jsem vedl semináře v Archangelsku, uvědomil jsem si, že lidé potřebují na vstřebání zásadně nových informací delší dobu. Avšak jak budoucnost ukázala, ani čtyřicet dní nebylo dost na radikální změnu lidského vědomí, přesto, že všechno bylo podáváno v přístupné formě a člověk to musel jen „spolknout“, ale jak se ukázalo, tak ani proces „spolknutí“ nebyl tak jednoduchý. K těmto závěrům dojdou později, po letech pozorování mých studentů, ale v červnu a červenci 1992 jsem organizoval teprve svůj první seminář v Americe. Mezi studenty byla i žena jménem Sheela. Byla to modrooká a zlato-rusovlasá Sabra, židovka narozená v Izraeli, absolventka školy rabínů, jinými slovy patřila mezi židovskou „elitu“. V jedné přednášce jsem se dotkl předmětu náboženství a, pochopitelně, judaismu a jeho varianty – křesťanství. Také jsem vyjádřil svůj názor ohledně Mojžíše jako božího proroka.

Během přestávky za mnou přišla a zeptala se mě, proč mám ohledně Mojžíše takový negativní postoj. Po přestávce jsem se tomuto tématu rozhodl věnovat více prostoru a moje odpověď na její otázku byla velmi jednoduchá. Řekl jsem, že kdyby člověk otevřel Starý Zákon nebo Tóru a přečetl si, co Mojžíš dělal poté, co se stal Božím prorokem, odhalilo by to jeden „podivný“ rys jeho aktivit. Podle těchto knih bylo výsledkem všech jeho aktivit jen smrt a ničení, nic jiného! Zabil dokonce i ty, kdo souhlasili se k němu připojit (na cestu), ale nechtěli se podvolit jemu a jeho „zákonům“, které přinesl z hory Sinai po svém nezapomenutelném setkání s mluvícím keřem. Zabil tyto lidi poté, co je obvinil, že se klanějí zlatému teleti. Zde jsem zaměřil pozornost posluchačů na fakt, že pokud opravdu zničil všechny

služebníky zlatého telete, proč přeživší Izraelité pokračují v úctívání a službě zlatému teletu až dodnes? Také jsem zmínil téma křesťanství tvrzením, že **křesťanství** a koncept, za nějž položila život osoba známá jako Kristus, nemají **naprosto nic společného!**

Můj výrok způsobil v publiku vcelku bouřlivou reakci, ale byli překvapeni ještě mnohem více když jsem řekl, že to mohu dokázat pouze za použití textu Nového Zákona! Byli velmi ohromeni. Začal jsem slovy z Matoušova evangelia, která se přímo vážou k otázce, za kým Ježíš Kristus přišel: „**On pak odpověděl, řekl: Nejsem poslán než k ovce zbloudilým z domu Izraelského.**“¹ Věta mluví sama za sebe – vše, co člověk nazývaný Ježíš Kristus dělal, se týkalo ve skutečnosti **jen Izraelitů!**

Tento fakt sám o sobě jasně ukazuje, že i kdyby se náboženství nesoucí jeho jméno objevilo tak, jak nám bylo řečeno, bylo zamýšleno **jen pro Izraelity! Izraelité** kupodivu toto náboženství vnutili **Gojímům**, jinými slovy, **ne-Izraelitům!** A sami pokračovali v praktikování judaismu, proti čemuž člověk známý jako Ježíš Kristus (mimořádně, Christos znamená v řečtině “spasitel”, není to jméno) bojoval. Zde následuje, co Ježíš řekl **o Bohu Izraelitů:**

42. Tedy řekl jim Ježíš: Byť Bůh Otec váš byl, milovali byste mne. Nebo já jsem z Boha posel, a přišel jsem; aniž jsem sám od sebe přišel, ale on mne poslal.

43. Proč mluvení mého nechápáte? Proto že slyšeti nemůžete řeči mé.

44. Vy z otce *d'ábla* jste, a žádosti otce svého chcete činiti. On byl vražedník od počátku, a v pravdě nestál; nebo pravdy v něm není. Když mluví lež, z svého vlastního mluví; nebo lhář jest a otec lži.

45. Já pak že pravdu pravím, nevěříte mi.²

Když jsem jim to přečetl, byli velmi překvapeni. Pokračoval jsem výkladem, že osoba nazývaná Ježíš Kristus znala výborně Tóru a demaskovala judaismus a jeho sluhy jako služebníky temných sil, o čemž tak výmluvně mluví řádky z Janova evangelia! Jasně ukazují, že dokonale chápal, kdo bůh Jehova byl! Postupně jsem přivedl mé posluchače k porozumění, že Ježíš Kristus přišel zachránit ... **zbloudilé ovce z domu Izraelského** ... protože ti se stali první obětí “boha” Jehovy, o čemž Nový Zákon jasně mluví! Ježíš podle **všech evangelií** odmaskoval nenávistnou podstatu judaismu a jejich boha Jehovy!

Krok za krokem jsem vedl posluchače k porozumění tomu, co Ježíš přinesl lidem, čistě na základě citací Nového Zákona. Nasměřoval jsem jejich pozornost na fakt, že vše, o čem mluvím, je tam napsáno, ačkoliv z Ježíšových skutečných slov tam zbylo velmi málo. Ale i takto zkreslená informace stačí na vyvození závěrů podobným těm mým, pokud osoba čte pozorně a je schopná obejít zombie-programy na Nový Zákon navázané. Řekl jsem jim, jak jsem ještě v SSSR navrhl svým tamním posluchačům, aby si přečetli Nový Zákon a poté mi knihu přinesli, abych mohl sejmut kódující programy. Popsal jsem jim naprosté ohromení lidí, kteří si znovu přečetli Nový Zákon poté, co jsem nad ním přejel rukou, bez toho aniž bych tu knihu vůbec otevřel, a najednou mu rozuměli naprosto jinak, jako by jej předtím nikdy ani

¹Matouš 15:24, Nový Zákon

²Jan 8:42-45, Nový Zákon

nečetli. Byli zcela ohromeni, jak se pro ně změnilo chápání obsahu, po mojí, celkem „nevýznamné“, akci. Ne všichni američtí studenti mi věřili, tak jsem jim navrhl stejný pokus – ať si přečtou Nový Zákon a poté mi jej přinesou na sejmutí kódujících programů, a poté si jej přečtou znovu. Výsledky byly stejné jako v SSSR...

Později, když jsem pokračoval v komentování Starého a Nového Zákona, výrazy v obličejích mých amerických studentů mluvily samy za sebe. Na základě textu Nového Zákona jsem jim dokázal, že Jidáš nemohl Ježíše zradit za “třicet stříbrných”, protože před dvěma tisíci lety se na blízkém východě stříbrné mince nepoužívaly! Řekl jsem, že dokonce ani podle moderní falešné historie se na území Římské Říše, jež ve skutečnosti nikdy neexistovala, stříbrné mince nepoužívaly. Na jejím místě byla naprosto jiná říše, jejíž peněžní jednotkou byly **talany** – zlaté slitky určité váhy. Stříbrné mince se v oběhu objevily až počátkem středověku.

Jinými slovy, časový rámec událostí popsaných v Novém Zákoně je falešný. Někdo potřeboval, aby události vypadaly o tisíc let starší! Tento fakt sám o sobě velmi jasně mluví a prohnílosti těch, kdo “evangelia” sepisovali a o těch, kteří potvrdili jejich “pravdivost”. Faktem je, že křesťanské ekumenické koncily schválily jen čtyři evangelia ze skoro třiceti! Zeptal jsem se posluchačů, proč neexistuje žádné evangelium, které napsal samotný Ježíš? Byl to velmi vzdělaný muž a plynně četl Tóru ve staré hebrejštině, kterou tehdy velká většina Izraelitů neovládala. Ale Ježíš **nebyl Žid!** V samotném textu Nového Zákona lze nalézt mnoho faktů, které to dokládají, jedním z nich jsou Ježíšova vlastní slova když říkal, že byl poslán jen ke *zbloudilým ovcím z domu Izraelského...*! Kdyby byl Žid, byl by jednou z těch zbloudilých ovcí, které přišel zachránit.

Jak jsem pokračoval ve výkladu, překvapení v očích mých amerických studentů rostlo a rostlo, což pro změnu překvapilo zase mě. Plně jsem chápal neznalost takovýchto detailů u mých ruských studentů, protože tehdy bylo oficiální “náboženství” v SSSR “vědecký ateismus” a lidé neměli možnost studovat bibli ani na školách či univerzitách. Ale na Západě, zvláště v USA, bylo křesťanství hlavní náboženství: katolíci, protestanti, luteráni, mormoni a velké množství menších sekt bylo v této zemi normou. Mnoho lidí navštěvovalo o nedělích kostely a pravidelně poslouchalo kázání kněží, kteří mluvili o Ježíši Kristu jako o Spasiteli. Ačkoliv Nový Zákon četli všichni, množství absurdních bodů v Novém i Starém Zákoně nevěnoval pozornost nikdo.

Omyl “třiceti stříbrných” není jedinou absurditou v Novém Zákoně, která je s Jidášem spojena. Podle textu zradil Jidáš Iškariotský Ježíše židovským strážím polibkem, každý tento fakt velmi dobře zná. Ale z nějakého důvodu nikdo nevěnuje pozornost jednomu detailu týkajícímu se apoštola Petra (Simona).

Podle Nového Zákona, Ježíš během Poslední večeře hovořil o své nadcházející smrti následované vzkříšením a o tom, jak ho ostatní zradí. Všichni se zaměřují na Jidášovu otázku “*Jsem to snad já, Rabbi?*”, ale nikdo se nezamýšlí nad jeho slovy, že ho zradí všichni, a když začne Petr přísahat věrnost, řekne Ježíš následující:

32 *Až ale vstanu z mrtvých, předejdu vás do Galileje.*“

33 *„I kdyby od tebe všichni odpadli,“ prohlásil Petr, „já neodpadnu nikdy!“*

34 Ježíš mu odpověděl: „*Amen, říkám ti, že ještě dnes v noci, než zakokrhá kohout, mě třikrát zapřeš.*“

35 Petr se ale dušoval: „*I kdybych měl s tebou zemřít, nikdy tě nezapřu!*“ *A podobně mluvili i všichni ostatní učedníci.*³

Tyto zdánlivě velmi známá slova si zasluhují bližší pozornost. Vojenské strážce židovských nejvyšších kněží zaktli Ježíš později té noci, když již zemi pokrýl příkrov temnoty. Byl zatčen v zahradách poblíž Jeruzaléma (další bod hodný pozornosti), na místě jež Nový Zákon nazývá Getsemane. Když jsem sem své posluchače “dovedl”, nikdo nemohl pochopit, proč o tom tak dlouho mluvím. Bible velmi jasně říká, že Ježíš dopředu věděl, že ho Petr třikrát zapře, což se stalo. Jaké další věci kromě Petrova zapření se zde mohou skrývat? Tady jsou.

Když byl Ježíš zatčen, byla již noc. První kohouti kokrhají za rozbřesku, takže Petr měl jen šest nebo osm hodin noci na to, aby Ježíše třikrát zapřel. Na ulicích je v noci tma dokonce dnes, i když máme pouliční osvětlení, ale tehdy, v časech popisovaných událostí, ať už to bylo před tisícem let nebo ještě dříve, v ulicích byla neproniknutelná tma, zvláště na jihu. Po pravdě by bylo jedno, kde se tyto události odehrály – na středním východě nebo v Cařihradu, Tróji, Jeruzalémě – noci byly temné všude stejně! Někdo se může ptát – co s tím mají co společného temné jižní noci?

Jak ve středověku tak v takzvaných temných dobách (cca. 500 – 1500 n.l.) byly ulice v noci osvětleny extrémně špatně. Jakýkoliv poutník mohl padnout za oběť lupičům a vrahům, kteří pod rouškou noci beztrestně operovali, což znamenalo, že v noci byly ulice víceméně vyliďněné. Jestliže by se někdo v noci do ulic odvážil, byla by to vyšší kasta (nobilita, kupci, bohatí lidé...) doprovázena ozbrojenou eskortou nebo velmi chudí lidé, kteří by neměli ve střetu s lupiči co ztratit. Jinými slovy, na ulicích Jeruzaléma by byl v noci Ježíšova zatčení velmi malý počet lidí. A co čteme v Novém Zákoně – v tmavé jižní noci všichni nemnozí kolemjdoucí **Petra ihned poznají!**

58 Petr ho ale zpovzdálí následoval až na velekněžův dvůr. Vešel dovnitř a sedl si mezi sluhy, aby viděl konec.

.....

69 Petr zatím seděl venku na dvoře. Přistoupila k němu jedna služka a řekla: „*Ty jsi byl také s tím Ježíšem z Galileje.*“

70 On to ale přede všemi zapřel: „*Nevím, o čem mluvíš!*“

71 Zamířil k bráně, ale tam ho uviděla jiná a řekla ostatním: „*Tenhle byl také s tím Ježíšem z Nazaretu.*“

72 Petr ho však znovu zapřel. „*Toho člověka neznám!*“ *dušoval se.*

73 Po malé chvíli ho obklopili kolemstojící a řekli: „*Určitě k nim patříš. I tvé nářečí tě prozrazuje!*“

74 Tehdy se začal zaklínat a přísahat: „*Toho člověka neznám!*“ *A vtom zakokrhá kohout.*

75 Petr si vzpomněl na Ježíšova slova: „*Než zakokrhá kohout, třikrát mě*

³Matouš 26:32-35, Nový Zákon

zapřeš. “ Vyšel ven a hořce se rozplakal.”⁴

Z fragmentu plyne, že Petr byl rozeznán jednou služkou, potom další a také jinými lidmi. Ukazuje se, že Petra znal téměř každý od vidění, ale nebyl to on, kdo vykonával všechny “zázračné” skutky, hovořil s Farizeji atd., ale přesto se zdá být tak velmi známý, že ho každý pozná na první pohled dokonce v noci! Ale přitom nikdo nevěděl kdo byl Ježíš a ... teprve polibek Jidáše na něj nasměroval strážce židovských kněží! To je vážná kontradikce, ale nikdo jí nevěnuje pozornost.

Z výše zmíněného textu také jasně vidíme, že Sanhedrin (židovský nejvyšší soud) vynesl rozsudek po půlnoci, v synagoze, což určuje podstatu judaismu jakožto měsíčního kultu a ukazuje fakt, že židovští kněží mají maximální sílu v noci, což mluví samo za sebe! Je zde další věc – židovští kněží odsoudili Ježíše Krista k smrti, což byla ve skutečnosti rituální oběť Izraelitů jejich bohu Jehovovi, v kompletním souladu s přikázáním Tóry (*velmi volný překlad, pozn. překl., český oficiální text není k dispozici*):

1. **Musíte přísně dodržovat vše, co vám přikazují; nic k tomu nepřidávat ani nic neubírat.**
2. **Pokud se mezi vámi objeví proroci nebo “snílci snů” (Boží poslové) a budou vám slibovat znamení a předzvěsti,**
3. **A znamení a události jimi řečené se odehrají, a oni řeknou, “Následujme jiné Bohy, které neznáte a služme jim”,**
4. **Nesmíte se podvolit slovům proroků a “snilků snů” (Božích poslů); protože to vás Bůh zkouší, aby se dozvěděl, zda doopravdy milujete Boha svého Pána celou duší a srdcem.**
5. **Boha, svého Pána musíte následovat, jeho samotného se musíte bát, jeho přikázání dodržovat, jeho hlas poslouchat, jemu musíte sloužit, a na jeho počest se postit.**
6. **Ale ti prorokové nebo Boží poslové (snílci snů) musí být zabiti za svá slova zrady proti Bohu, vašemu Pánu – který vás vyvedl z Egypta a vykoupil vás z otroctví – aby vás obrátili z cesty, po které vám Pán přikázal jít. Tím musíte vykořenit zlo ze svého středu.⁵**

Židovští kněží odsoudili Ježíše Krista k smrti jako rituální oběť na židovský svátek Pascha, přesně jak přikazuje Tóra! Navíc tato oběť bohu Jehovovi byla pro Izraelity nejvyšší hodnoty, protože podle Tóry byl prorokem, který chtěl odvrátit Izraelity z cesty, kterou jim Jehova přikázal kráčet!..

Když jsem před posluchači vykreslil tento obrázek, byli šokováni jednoduchostí a jasností tohoto vysvětlení, které rozehnalo mlhy lží okolo Ježíše Krista a vyjasnilo, jak ho židovští kněží zabili, naprosto dodržujíc přikázání Tóry, za jeho úmysl vyvést první Jehovovy oběti – ztracené ovce z domu Izraelského – pryč z jeho “stáda”! Ježíš měl za cíl je zachránit, ale Jehovovi věrní služebníci, židovská kasta Levitů – jeho

⁴Nový Zákon, Matouš, 26:58, 69-75

⁵The Pentateuch and Haftorahs. The book of R'e XIII, 1-6, p. 1163-1165.

přímí potomci, které ustanovil vládci nad všemi Izraelity, mu v tom zabránili. Temné síly použily své sluhy a zabili člověka, který mohl vysvobodit Izraelity z **otroctví!**

Také jsem mým posluchačům vysvětlil, že vše, co je v Novém Zákoně popsáno, se neodhrálo na blízkém východě, ale stalo se to ve městě, jež většina lidí zná pod jménem Konstantinopol! Byli to Izraelité, kdo vědomě vytvořili zmatek s jménem města a zde je důvod. V těch časech nebyl “Jeruzalém” název nějakého konkrétního města. Právě tak jako je město, v němž se nachází vláda země, nazýváno **hlavní město**, v dávnověku bylo místo, kde sídlil nejvyšší kněz libovolného náboženství, nazýváno **jeruzalém**. Proto vždy existovalo několik jeruzalémů, podle počtu nejvyšších kněží.

...